

HARTAY CSABA

Átutazott

Novemberben napfény.
Este hidegizzadás.
Elvonási tünetekkel autók, szélvédők.
A védők hónapja. Az elfújtt lángoké.

Beindultak az égi léghajók.
Klimatizált lett az ősz.
Október óta mondogatjuk,
hogy mindjárt karácsony.

Még egyszer ki kéne menni a telekre.
Még egyszer az idén tüzet rakni.
Még hozzál fát.
Be kell világítani az átutazott nyarat.

Hol járunk? Elaludtam.
Arra ébredek, hogy az ablakok nyitva.
A parkettát szű pusztítja.
A macska enni kér. Leolvadt a hűtő.

A belső fagyok is kiengednek.
Pára és füst szabadul.
A bezártság nem biztonság.
A november nem befejezés.

Évesek

Nosztalgia, ha a tujákat bámulom?
Régi szél ez. Bandi 42 évesen jön, mint Elvis.
Ugyanúgy, barkóval. Megismerem a halottakat.
De hol a telekkulcs? Kizárom-e magam?

Az etetőanyag begyúrva, ott szikkad a mólón.
Hová töröljem a kezem? Bodorkát kéne fogni.
Csontival, ahogy viszi az úszót, húzza, cipeli.
Ahol hal, ott élet. Uszonyokat tárok.

Földi szárnyak ezek. Mígnem kiszáradnak.
Hol a törölköző? Talán bent a házban.
Anyu meg ne lássa a hűtőben a söröket.
Még csak tizenöt évesek vagyunk.

Ráömlik a hajnal a víztükörrre.
Snecik rajzanak. Távolabb balin lebeg.
Se az elalvásra, se az ébredésre nem.
Csak a vízparti jelenésekre emlékszem.

Hősziget

Csak mások álmaiban vagyok szabad.
Nem kérdik reggel, hogy miért. Hová.
Eltűntem. Na és. Hőszigetel az idegen álom.
Melegszendvicset viszek nektek, alvók.

Kiivott nyár

Ahogy a nyár sem görcsöl, te sem oldódsz.
Kezedben könnyű sörösrekesz.
Tele üres napokkal a kiivott június, július.
Elengedni a nyarat, mint kamaszkori szerelmeket.

Engedd a nyarat, oldd el a köteleket.
Szabad hajó, ne legyen felelősség.
A talpamat néztem este a kádban. Sebes.
Rajta a telekre vezető út mocska.

Mezítláb mentem vissza a sarki büféből
a törött tetőcserepekkel feltöltött földúton.
Milyen puha és sértődékeny vagyok,
ha szakítani készül velem a nyár.

MARKÓ BÉLA

Formák

*Aba-Novák Vilmos: Fürdőző nők,
1922 körül, olaj, vászon, 140×112 cm,
magángyűjtemény*

Véigtörlik a síkos agyagot,
óvatosan, persze, le ne sodorják
itt-ott az éppen felpuhított formát,
s nézik, ahogy keményedik s ragyog

a testük, egyik-másik darabot
hosszan simítják, mintha belemosták
volna a vízbe, és most visszahordják
ujjbeggyel, s külön-külön alakot

öltenek ismét, hiszen külön vigyáznak
párolgó tagjaikra, hogy kiváltak
a többiek közül, és megkötött

mindegyikük, s már semmi dolga sincsen,
de még megigazít rajtuk az Isten
egy-egy mellbimbót: morzsányi rögöt.

Áll a fény

*Aba-Novák Vilmos: Öböl, 1930,
tempera, fa, 100×110 cm,
magángyűjtemény*

Nem érdemes hazudni, mert csak az van,
amit megláthatsz, és a képzelet
még inkább elfedi a lényegét,
ha megpróbálsz a festett vonalakban

s foltokban egy-egy üzenetre lelni,
hogyminden ábra valamit jelent,
és megszólal a mélység idefent,
míg áll a fény, s nincsen mögötte semmi,

se nap, se hold, hiszen csupán magára
csillog fehérén itt-ott még a víz,
hiába gondolod, hogy visszavisz,

aki átvitt a Styxen, s egy csapásra
az evezőlapáttól szétszakad
a szálkás rost is a felszín alatt.

Ha minden él

*Aba-Novák Vilmos: Erdélyi falu,
1935 körül, tempera, fa, 52×60 cm,
magángyűjtemény*

Lassan elcsúsznak egymáson a síkok,
s nem látni, hogy egészen pontosan
hol van az árnyék, amit kihalált
a lemenő nap, festékfoltosan

vonulnak már haza az állatok,
hiszen nyilvánvalóan van hazájuk,
illetve otthonuk, s évszázadok
óta csakúgy zuhog a fény reájuk,

mert változatlanok, akár a kő,
a kert, az út, majd leghátul a dombok,
vagy ahogy újra lerázzák a lombot

a fák magukról, s úgyis visszánő
megint, és ott állnak lehajtott fejjel,
ha minden él, de nincs sehol az ember.

KABAI LÓRÁNT

...és majdnem hiány

„kiárusítom a szaros gatyákat”
(fenyvesi ottó)

ki mondja meg, hogy tiltsam,
mi bántott hazafelé menet,
a valóság mindig sáros,
ha már elhangzott a rémes dialóg
(„mennem kell” – „nekem is”),
melyet *inkább* nem hallok meg,
csak kiabálok a kútba,
mindhiába,
tanuljak meg végre káromkodni,
ahogy próbálunk görbületet látni az egyenesbe,
mintha az reménytelivé tehetne bármit is,
vegyek egy nagy levegőt és osszam szét,
a fekete penge fölöttem töretlen,
hát tegyél mellém egy betűt,
számot vagy relációs jelet,
szabódsz és szabadkozol,
valaki holtra váltan baszik egy zuglói bérházban,
mint az isten unalmában,
de nyugi, csak megjátssza,
majd nevetünk ezen is,
egy félkész festmény nyomaszt hátulról,
és tényleg van az úgy,
hogy nincs más,
lófasz a magasban;
pusztán sterilizál a pillanat,
amikor már *mindegy*, hol vagy,
mert én nem vagyok.